

השיר שהלויים היו אומרים and פיטום הקטורת, אין כא-להינו

In *נוסח אשכנז*, it is customary to recite *אין כא-להינו* and *פיטום הקטורת*, *אין כא-להינו* only on *שבת* and *יום טוב* and not on weekdays. This practice is contrary to the one provided in *גאון* *סדר רב עמרם*.

סדר רב עמרם גאון (הרפנס) סיום התפילה-ולאחר שסיים שליח צבור עושה שלום נוהגים לומר כך. מי כא-להינו מי כאדונינו מי כמלכנו מי כמושיענו. אין כא-להינו אין כאדונינו... אתה הוא שהקריבו אבותינו לפניך את קטורת הסמים. פיטום הקטורת. הצרי והצפורן... רבן שמעון בן גמליאל אומר, צרי אינו אלא שרף מעצי הקטף... השיר שהיו הלויים אומרים בבית המקדש. ביום ראשון היו אומרים... אמר ר' אלעזר אמר ר' חנינא תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם, שנאמר וכל בניך למודי ה' ורב שלום בניך... וראה בנים לבניך שלום על ישראל. ואומר קדיש עד דאמירן בעלמא ואמרו אמן. יהא שלמא רבא עד עושה שלום.

By the time of *רש"י*, the practice of reciting *אין כא-להינו* and *פיטום הקטורת*, *אין כא-להינו* on weekdays was no longer followed in *נוסח אשכנז*.

סידור רש"י סימן א'-ולכך תיקנו' בשבת לומר אין כא-להינו, לפי שאין מתפללין שמונה עשרה, כי אם שבע. ד' פעמים "אין", "מי" ד' פעמים, "נודה" ד' פעמים, "אין מי נודה", הרי י"ב פעמים "אמן", ולבסוף ברוך אתה ונראה עתה כאומר י"ב פעמים ברוך אתה אמן. והם שתים עשרה ברכות, והשבע של חובת היום הרי י"ט:

It is important to note that *רש"י* is not providing a reason not to recite *אין כא-להינו* on weekdays. Instead, *רש"י* is providing the reason to do so on *שבת* and *יום טוב*. Not everyone agreed with that practice:

ספר המנהיג דיני תפילה עמוד ל'- בשבת וי"ט שאין בכל תפילה ותפילה אלא ז' ברכות ומוסיף תפילת מוסף, וסעודת יין עדיין יחסרון אחת ועשרי' ברכות. אמ' חכמי' במס' מנחות פ' התכלת, רב חייה בריה דרב אוויא אמ' משלים להן בשבתא ויומא טבא באספרמקי ומגדי, פי' במיני פירות הרבה ובמיני בשמי' הרבה, שברכותיהן מרובות משתנות, בורא עצי בשמים ובורא מיני בשמים, ועשבי בשמי', ואפי' בענין אחד אם יהיה נמלך מזה לזה צריך לחזור ולברך. ורוב ישראל' שאין להם פירות להשלימם היאך מתקיימי' בהם מאה ברכות, ראיתי בצרפת שנהגו לומ' על זה אחר התפי' אין כא-להינו, מי כא-להינו, נודה לא-להינו, ברוך א-להינו, אתה הוא א-להי' כמי שאומ' ברוך אתה הנה י"ב ברכות. ולפי דעתי אין שורש וענף לזה המנהג כי לדבריהם עדיין יחסרון ט' ברכות, ועוד דכל ברכה שאין בה הזכרת השם ומלכות אינה ברכה כר' יוחנן וכ"ש שאין בה לא זה ולא זה, ויתבאר לפנינו

1. In order to recite 100 ברכות on שבת.

בעה"ו במקומו. אב"ן. אך פיטום הקטורת ירושלמי או בבלי שנהגו לומר משבת לשבת מנהג טוב בעיניי לאומרו לולי היו אומ' אותו בבוקר ובערב כמצות הקטורת מנה בכל יום פרס שחרית ופרס ערבית כמו שכתו בתורה. אב"ן.

In his notes to the סידור התפילה לרוקה, Rabbi Moshe Hershler, זצ"ל, provides a possible reason not to recite **אין כא-להינו** and **פיטום הקטורת** on weekdays.

הערות על פירושי סידור התפילה לרוקה [קא] **אין כא-להינו** - פיטום הקטורת-הטור סימן קלג' מביא מסידור רע"ג שהיו אומרים אותו בכל יום, וכן הרמב"ם מביאו בתפילה של חול. ובסידור ר"ש מגרמייזא (עמ' קעט): אלא משום ביטול מלאכה אין אומרים אותו בכל יום והאומרו לא הפסיד.

A different reason is provided for not reciting **אין כא-להינו** and **פיטום הקטורת** on **יום כיפור** שהלויים היו אומרים:

ספר מהרי"ל (מנהגים) הלכות יום כיפור-נשאל למהר"י סג"ל מפני מה א"א אין כא-להינו ביום הכפורים כמו בשאר יו"ט. והשיב דעיקר טעמא של אין כא-להינו משום מאה ברכות דחייבים לומר בכל יום. ובשבתות וביו"ט א"א רק ז' של י"ח דתפלה ונתייסדו באין כא-להינו י"ב אמן. 'אין מי' נודה כל אחד ד' פעמים, ואח"כ ברוך אתה והוי כאילו אמר ברוך אתה א-ל מלך נאמן י"ב פעמים ואינך ז' הרי י"ח ברכות עם ברכת המינין י"ט, וכן הוא במחזור ויטרי. אכן ביו"כ אומר בלא"ה אהללך בקול רם, ובו איתקנו י"ח ברכות. ועוד דאין כא-להינו נגד קרבנות איתקן וביה"כ מביאין הרבה קרבנות.

Here is another suggestion as to how to accumulate 100 ברכות on שבת:

מנורת המאור פרק ב - תפילה סדר מאה ברכות עמוד 97 - נהגו בצרפת ובספרד לומר אחר תפלה אין כא-להינו אין כאדוננו כדי להשלים. וכתב ר' אברהם ב"ר נתן הירחי בעל המנהיג שצריך להשתדל לענות אמן אחר הקורין בתורה, כדי להשלים מנין הברכות, שגדול העונה אמן יותר מן המברך. לפיכך ישתדל לענות אמן אחר הברכות שמברכין בתורה, ואחר ברכות של הפטרה, ואחר ברכה אחת מעין שבע בליל שבת, שהיא מגן אבות בדברו, כדי להשלים המנין. ויכוין בברכותיו כשיזכיר את השם בא-דני ה' ובא-להים, א-דוני לשון א-דנות שהוא אדון הכל, י-ה-ו-ה שהוא עתה, והיה קודם לכל, ויהיה לעולם ולנצח נצחים, א-להים שהוא חזק ותקיף, ולו לבדו היכולת בעליונים ובתחתונים, וא-ל, הוא לשון הכת, כמו יש לא-ל ידי.

The connection between **אין כא-להינו** and **פיטום הקטורת** is made by the line: **אתה הוא פיטום**, נוסח תימן. It is worth noting that in **אין כא-להינו** את קטורת הסמים does not follow **אין כא-להינו**. The **שיר של יום** and **אין כא-להינו** are recited before **קדיש תתקבל**.

TRANSLATION OF SOURCES

סדר רב עמרם גאון (הרפנס) סיום התפילה - It is customary that immediately after the prayer leader completes Oseh Shalom (in Kaddish Tiskabel) the congregation recites the following: Mi K'Elokeinu, Mi K'Adoneinu, Mi K'Imalkeinu, Mi K'Moshiyeinu. Ain K'Elokeinu, Ain K'Adoneinu . . . Ata Hu . . . And then he says: Kaddish until D'Amrinan, Yihei Shlama until Oseh Shalom.

סידור רש"י סימן א' - This is why they instituted the practice to recite Ain K'Elokeinu on Shabbos. We do not recite 18 benedictions in Shemona Esrei, only seven. In Ain K'Elokeinu, we say the word "Ain" four times; "Mi" four times and "Nodeh" four times. The first letters of the three words: Ain, Mi and Nodeh spell out Amen. At the end of the poem of Ain K'Elokeinu, we say: Baruch Ata. It looks like a person said Baruch Ata 12 times because he says Amen twelve times. When you add these 12 "Brachos" to the seven of the Shabbos Shemona Esrei, you have the 19 Brachos that are usually in Shemona Esrei.

ספר המנהיג דיני תפילה עמוד ל' - On Shabbos and on Yom Tov in which Shemona Esrei has only 7 Brachos, we add Tephilas Mussaf (another 7 Brachos) and Kiddush. That still leaves 11 Brachos missing from reciting a total of 100 Brachos. Our sages said in Maseches Menachos: On Sabbaths and on Festivals, R. Hiyya the son of R. Awia endeavoured to make up this number by the use of spices and delicacies. This means: by eating many different fruits and spices whose Brachos are different like Boreih Atzi Bisamim and Boreih Minei Bisamim. Even concerning any single type of fruit, if he stops eating it and time passes, he has to repeat the Bracha. However, concerning the majority of Jews who do not have a variety of fruits and spices to eat, how do they arrange to recite 100 Brachos on Shabbos? I saw in France that in order to fulfill the obligation to recite 100 Brachos, they would recite Ain Kelokeinu. This is in line with the opinion that the words of the piyut, Ain Kelokeinu, are a substitute for reciting 12 Brachos. In my opinion there is no basis for the practice because they are still missing 9 Brachos. In addition, any Bracha that does not include G-d's name and G-d's hegemony is not a Bracha as is the opinion of Rav Yochanon. That is particularly true concerning a case such as this where you are reciting neither G-d's name or mentioning His hegemony. I will explain this issue further in its proper place. However reciting the paragraph of Pitum Ha'Kitores, either the Jerusalem version or the Babylonian version that they were accustomed to recite during the week is a nice custom. It would be even better if they would recite the paragraph twice a day, once in the morning and once in the evening to commemorate that the Kitores was a service that took place twice a day in the Beis Hamikdash as is required by the Torah.

The Tur in the Tur in Siman 133 cites from Seder Rav Amrom Gaon that they recited Ain Kelokeinu and Pitum Ha'Kitores every day. The Rambam also includes these prayers in his version of the daily morning prayers. As for Rabbeinu Shlomo from Germeiza, he provides in his Siddur: that because of concern that reciting Ain Kelokeinu and Pitum Ha'Kitores might lead to time away from work, we do not recite them every day. But if someone wishes to recite them, he does nothing wrong.

The Maharil was asked why it is not the practice to recite Ain Kelokeinu on Yom Kippur as is practiced on other holidays. He answered that the main reason to recite Ain Kelokeinu is to complete the requirement to recite 100 Brachos each day. On Shabbos and Yom Tov, Shemona Esrei only consists of seven Brachos. On those days, they depend on reciting Ain Kelokeinu in order to add 12 Brachos by reciting an abbreviation for the word Amen 12 times. Then they recite Baruch Ata which makes it appear as if they said Baruch Ata Kail Melech Ne'Eman 12 times. Adding that to the seven Brachos of Shemona Esrei gives you 19 Brachos. This is what is reported in the Machzor Vitri. However, on Yom Kippur, even without reciting Ain Kelokeinu, we recite Ahalilecha (?) out loud and in it is included 18 Brachos. In addition, Ain Kelokeinu was composed to commemorate the sacrifices but on Yom Kippur we already mention the many sacrifices of Yom Kippur during our prayers.

It was the practice in France and Spain to recite after Shemona Esrei the prayer of Ain Kelokeinu in order to complete the requirement to recite 100 Brachos each day. Rav Avrohom son of Rabbi Natan Ha'Yarchi, Ha'Manhig, suggested answering Amen after each Bracha that is recited during Kriyas Ha'Torah in order to complete the requirement to recite 100 Brachos, based on the rule that the one who answers Amen is doing more than the one who is reciting the Bracha. Therefore, one should try to answer Amen after each Bracha during Kriyas ha'Torah and after the Brachos of the Haftorah and after the recital of the abridged version of Shemona Esrei on Friday night, Magen Avos Bidvoro, in order to complete the number.

להבין את התפלה

Experience ימים נוראים An Integral Element Of The סליחות

REVIEW STRUCTURE OF סליחות

Structure of סליחות:

אשרי;
חצי קדיש;
פסוקים דרחמים;
פתיחה;
יג' מדות;
סליחה;
יג' מדות;
זכרונות
וידוי;
סליחות² Ancient
נפילת אפים;
תחנון;
קדיש תתקבל.

What does this structure look like? A. A תפלה.

What is the clue that gives away the fact that it is a תפלה? A. קדיש תתקבל.

Source 1

רבינו יהודה ב"ר יקר-פירוש התפלות והברכות -עמ' עז'-ומיד אומר קדיש אומר תתקבל כיון שעומד בסוף התפלה, כדאמרינן במדרש תלים (יט'): אמר ר' מנחם מלאך שהוא ממונה על התפלה ממתין עד שתתפלל כניסה אחרונה שבישראל, ונוטל כל תפילות ועושה אותן עטרה, ונותנה בראש קונו. ולכך אומר החזן תתקבל צלותהוון ובעותון דכל ישראל בשביל שהמלאך מחבר את כלן לעשות אותם עטרה. וזהו כתר יתנו לו שאומרים בקדושה ראש התפלה.

Source 2

סדר טרוייש (12th Century France) סימן ב'-ומאחר שביארתי כי תתקבל גומרת תפלת י"ח אין אומים תתקבל לא בקדיש לנער ולא בקדיש אחר שיר השירים רות וקהלת ולא לאחר צדוק הדין ולא לאחר דרשה ולא בשום מקום רק אחר י"ח, אבל לאחר סליחות שהם כמו תפלת י"ח אומרים תתקבל. ויש שאין אומרים אחריה תתקבל דלא חשיבו להו כתפלת י"ח, אבל לפני הסליחות אין אומרים תתקבל לכולי עלמא, וגם לא קדיש אם לא התחיל פסוקים,

2. See Appendix "A". Chazal kept the Ancient Selichot while adding new ones in the Middle Ages.

כי קדיש לעולם אחר פסוקים נתקן כאשר פירשתי.

Does this תפלה have a name? Yes. Not סליחות. The proper name is אשמורות, the name given to it by רב עמרם גאון. It is the better name because it describes the time of day at which it is recited. This is in line with the names of the other תפילות.

Which daily תפלה does this look like? A. תפלת מנחה.

Why תפלת מנחה? Which is the most important תפלה of the day? תפלת מנחה because תפלת מנחה is recited at the time of day that is an עת רצון. (It is important to note that it is the later מנחה that is the עת רצון.)

Source 3

תורת המנחה (14th Century Spain) פרשת ואתחנן / דרשה סו – ואני תפלתי לך ה' עת רצון, יש עתים לתפלה ויש עתך חסד גדול מזה, אם כן עת רצון הוא שהרי הקב"ה מרחם בעת ההיא ומשמחם באורו הגדול. ובצהרים גם היא עת רצון שהוא יושב וזן ומפרנס את בריותיו כולם מקרני ראמים ועד ביצי כינים.

Source 4

ערוך השולחן (19th Century Russia) אורח חיים סימן רלב סעיף א – רבותינו בעלי התוס' בפסחים [ק"ז]. הקשו למה נקראת תפלה זו מנחה דאי משום מנחת התמיד והחביתין הלא בתמיד של שחר היה ג"כ מנחות אלו ותרצו דאמרינן בברכות [ו'] דאליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה ושמא בשעת הקרבת המנחה נענה ולכך קרי לה תפלת המנחה שאז היה שעת רצון עכ"ל ועדיין אינו מובן למה באמת בעת הקרבת מנחה של ערב נענה ולמה היה אז שעת רצון והרי גם בשחרית כן הוא ונ"ל דהעניין כן הוא דידוע שבשעת הקרבת המנחה היו מנסכין נסוך היין ושרו הלויים בכלי שיר וזהו בין בתמיד של שחר ובין בתמיד של בין הערבים ואין לך עת רצון גדול מזה אלא שבין הערבים הוי יותר עת רצון משום שהמנחה היא בסוף כל העבודות כדאיתא ביומא [ל"ד]. ונמצא שהמנחה של בין הערבים היא העבודה האחרונה של היום וחביבה ורצויה כמו תפלת נעילה ביוהכ"פ ולכן אז הוא העת רצון.

Going back to the structure of סליחות, is there a core, a center to this תפלה? Yes; the י"ג פיוטים and פיוטים are never the focus of a prayer. פיוטים are always enhancements of the prayer.

We understand why ודוי was chosen as part of the core of סליחות, but why were the י"ג פיוטים included?

להבין את התפלה

Source 5

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף יז עמוד ב-ויעבר ה' על פניו ויקרא, אמר רבי יוחנן: אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומרו, מלמד שנתעטף הקדוש ברוך הוא כשליח צבור, והראה לו למשה סדר תפלה. אמר לו: כל זמן שישראל חוטאין – יעשו לפני כסדר הזה, ואני מוחל להם. ה' ה' – אני הוא קודם שיחטא האדם, ואני הוא לאחר שיחטא האדם ויעשה תשובה. א-ל רחום וחנון, אמר רב יהודה: ברית כרותה לשלש עשרה מדות שאינן חוזרות ריקם, שנאמר (שמות לד) הנה אנכי כרת ברית.

Source 6

תשובות הגאונים – מוסאפיה (ליק) סימן קטז-עוד לו. (שם ז' א) אמר ר' יוחנן משום ר' יוסי מניין שהקב"ה מתפלל וכו' גם זה פירושו כענין שפירשנו למעלה שנראה לו למשה רבע"ה מתוך הכבוד בעת שאמר הודיעני נא את דרכך ואמרו חז"ל (ר"ה יז ב) בקבלה שבידם שבזמן שנאמר לו וקראתי בשם ה' לפניך נראה לו למשה רבנו מתוך הכבוד של הקב"ה כדמות שליח צבור מעוטף שיורד לפני התיבה שנאמר ויעבור ה' על פניו ויקרא אותו הכבוד ה' ה' א-ל רחום וחנון וכו' נוצר חסד לאלפים וכו' מיד וימהר משה ויקוד ארצה וישתחו. אותה שעה למד סדר תפילה כאשר הראוהו מן השמים וזו תפילת תענית שהראו לו למשה רבינו מן השמים כדי שיתפלל בה השרוי בדוחק.

In *נוסח אשכנז*, the *יג' מדות* are generally recited only on public fast days, why are they recited during this period? A. Originally Jews fasted all ten days between *ראש השנה* and *יום כיפור*; then the practice began to skip the first day of *ראש השנה* and so they fasted on *ערב ראש השנה* in its place. Then the practice began that they skipped both days of *ראש השנה* and *יום כיפור*. To make up for those four days they started to recite *סליחות* four days before *ראש השנה*. Then they began the practice to begin to recite *סליחות* four days before *ראש השנה* provided that the first day was on *מוצאי שבת*. The reason for that: so that we begin to recite this *תפלה* after feeling the *שמהה* of fulfilling many *מצוות* on *שבת*; another similarity between our regular *תפילות* and *סליחות*.

Source 7

תשובות רב נטרונאי גאון – ברודי (אופק) אורח חיים סימן קפב-והכי אמר רב נטרונאי: ביום טוב ראשון של ראש השנה אי אפשר לישב בו בתענית משום דמדאורייתא הוא, אבל בשיני ובשבת לית בהו קושיא, דעשרת ימים אלו משונות מכל ימות השנה, לפיכך נהגו רבותינו הראשונים לישב בהם בתענית, בין בשבת בין בחול.

Source 8

ספר האגור (15th Century Germany) הלכות ראש השנה סימן תתקכ-אין להתענות בר"ה כלל.

וכן השיב רב נחשון גאון. וכן רש"י ז"ל בפירושו בפ' אמור. מדברי תורה ומדברי קבלה ומן הברייתא דירושלמי. ומן התלמוד, והאריך הרבה במרדכי. ורב נטרונאי כתב ודאי ביום ראשון של ר"ה אי אפשר לישב בו בתענית משום דמדאורייתא הוא, אבל בי"ט שני ובשבת אין בהם קושיא, משום דעשרה יומי אלו משונין משאר כל ימות השנה לפיכך נהגו רבותי לישב בהן בתענית בין בחול בין בשבת. וכתב הרא"ש ודבריו תמוהין שאסר להתענות ביום ראשון של ר"ה. והתיר להתענות בשבת בשני ימים של ר"ה, ואנו רואין שיפה הוא שלא להתענות וכן בשבת תשובה לא ראינו שהתענה בו אדם. וכ"כ הרי"ף גיאת שאין להתענות. וכן נראה מן המדרש שהבאתי למעלה כי מי גוי גדול עד ואוכלים ושמחים בר"ה. והכי איתא בירושלמי בהדיא. מתריעין ולא מתענין. ובתשובות הגאונים כתוב שיש להתענות בשני ימים של ר"ה וסומכין על האגדה דפסיקתא דסוכה שיש ספרים שכתוב בהם באין גדולי הדור ומתענין בר"ה.

Source 9

ספר המנהיג (12th Century France and Spain) הלכות ראש השנה עמוד ש-מנהג כל צרפת ורוב חכמי פרובינצ' להתענו' ערב ר"ה.

Discuss why the *יג' מדות* precede *וידוי*. Let me draw a comparison with criminal procedure. A person charged with a crime has to decide whether to plead guilty or not guilty. If he chooses to plead guilty, the judge has to warn him before accepting his guilty plea that the person is consenting to the judge imposing a sentence, a punishment upon him. In Jewish practice *תשובה* begins with a person acknowledging his sin. He is essentially pleading guilty. That means that the person is consenting to being punished. *הז"ל* recognized that few would be willing to confess their sins if it meant consenting to being punished for those sins. The recital of the *יג' מדות* precedes *וידוי* to give us some assurance that the *רבנונו של עולם* will forgive our sins without imposing a punishment upon us after we confess.

End the lecture with the following *תשובה* that provides an important lesson on not judging other people's *frumkeit*; a *מוסר השכל* before the *ימים נוראים*.

Source 10

תשובות הגאונים החדשות – עמנואל (אופק) סימן קצ-קא. וששאלתם באותן עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים עומדין בחצי הלילה או בשליש הלילה ואומ' תחנונים ופסוקי דרחמי ולאחר שגומרין חוזרין לבתייהם וישינים עד הבקר ובימים יושבין בשוקים וברחובות ועסוקין בסיחת חולין, ולא היה יפה שאותן תחנונים שמתפללים בלילות ישנו ויתפללו אותן בימים ואל ישבו בשוקים ומתענין.

להבין את התפלה

אם היו באין ואומ' תחנונים ביום כך היה יפה, אלא שמא יש בהן בני אדם עניים שסומכין על מעשה ידיהם ואם אתה גוזר עליהם שיבאו ביום נמצאת אתה מכשולן שלא יבאו ביום ולא בלילה ואין גוזרין גזירה על הציבור אלא אם כן רוב הציבור יכולין לעמד בה (עבודה זרה לו, א) ומוטב שיבאו בלילה משלא יבאו לא ביום ולא בלילה, שכשיבאו מהן מכוונים את דעתם ומהם שוברין את לבם ומהם בוכים, ושמא מתוך אותה בכיה ומתוך אותן תחנונים ומתוך אותה שפיכות לב שמא יעשה הקב"ה בקשתם ויחוס עליהם ויצילם. וכך עושין בכאן שאין באין אלא בלילה.

APPENDIX A

Forms of פיוט

Early פיוט	Pre-Gaonic פיוט	Medieval פיוט
א-ל	עֲנֵנוּ יְיָ עֲנֵנוּ.	אֵיךְ נִפְתַּח פֶּה לְפָנֶיךָ, דָּר
בְּרוּךְ	עֲנֵנוּ אֶ-לֵהֵינוּ עֲנֵנוּ.	מִתּוֹחִים,
גְּדוֹל	עֲנֵנוּ אָבִינוּ עֲנֵנוּ.	בְּאֵלוּ פְּנִים נִשְׁפָּךְ שִׁיחִים,
דְּעָה,	עֲנֵנוּ בּוֹרְאֵנוּ עֲנֵנוּ.	גְּעַלְנוּ נְתִיבוֹתֶיךָ הַיְשָׁרִים
הַכִּין	עֲנֵנוּ גּוֹאֲלֵנוּ עֲנֵנוּ.	וְהַנִּכְחִים,
וּפְעַל	עֲנֵנוּ דּוֹרְשֵׁנוּ עֲנֵנוּ.	דְּבַקְנוּ בְּתוֹעֵבוֹת וּבְמַעֲשֵׂים
זָהָרִי	עֲנֵנוּ הָא-ל הַנֶּאֱמָן עֲנֵנוּ.	זְנוּחִים.
חֲמָה,	עֲנֵנוּ וְתִיק וְחָסִיד עֲנֵנוּ.	הֶלְכְנוּ אַחֲרֵי מִשְׁאוֹת שְׂוֹא
טוֹב	עֲנֵנוּ יְדֵ וְיִשָּׁר עֲנֵנוּ.	וּמִדּוּחִים,
יָצַר	עֲנֵנוּ חֵי וְקִים עֲנֵנוּ.	וְהַקְשִׁינוּ עֲרָף וְהַעֲזֵנוּ מִצָּחִים,
כְּבוֹד	עֲנֵנוּ טוֹב וּמְטִיב עֲנֵנוּ.	זְעַמְתָּ בְּשִׁלְנוּ בֵּית מִשְׁכָּנֹת
לְשִׁמוֹ,	עֲנֵנוּ יוֹדֵעַ יָצַר עֲנֵנוּ.	מִבְּטָחִים,
מְאוֹרוֹת	עֲנֵנוּ כּוֹבֵשׁ כְּעָסִים עֲנֵנוּ.	חָרַב וּפָס רִיחַ נִיחוּחִים.
נִתָּן	עֲנֵנוּ לוֹבֵשׁ צְדָקוֹת עֲנֵנוּ.	טָרְדוּ וּטְלָטְלוּ כְּהֵנִים מִשׁוּחִים,
סְבִיבוֹת	עֲנֵנוּ מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים עֲנֵנוּ.	יּוֹדְעֵי עֲרָף עוֹלוֹת וּזְבָחִים,
עָזוּ,	עֲנֵנוּ נוֹרָא וְנִשְׁגָּב עֲנֵנוּ.	כְּמָה יִסְרְתָנוּ עַל יְדֵי צִירִים
פְּנוֹת	עֲנֵנוּ סוֹלַח וּמוֹחַל עֲנֵנוּ.	וּשְׁלוּחִים,
צְבָאוֹ	עֲנֵנוּ עוֹנֶה בְּעַת צָרָה עֲנֵנוּ.	לֹא הִקְשַׁבְנוּ לְשִׁמְעַ לְמוֹכִיחִים.
קְדוּשִׁים	עֲנֵנוּ פּוֹדֶה וּמְצִיל עֲנֵנוּ.	מֵאֲזוּ וְעַד עֵתָה אֲנַחְנוּ נִדְחִים,
רוֹמְמֵי	עֲנֵנוּ צַדִּיק וְיִשָּׁר עֲנֵנוּ.	נִהְרָגִים וְנִשְׁחָטִים וְנִטְבָּחִים,
ש-דֵי,	עֲנֵנוּ קָרוֹב לְקוֹרְאָיו עֲנֵנוּ.	שֶׁרָדְנוּ מִתֵּי מַעַט בֵּין קוֹצִים
תְּמִיד	עֲנֵנוּ רַחוּם וְחַנוּן עֲנֵנוּ.	כְּסוּחִים,
מִסְפָּרִים כְּבוֹד א-ל וְקִדְשָׁתוֹ.	עֲנֵנוּ שׁוֹמֵעַ אֶל אֲבִיוֹנִים עֲנֵנוּ.	עֵינֵינוּ כְּלוֹת בְּלֵי מִצָּא רְוָחִים.
	עֲנֵנוּ תּוֹמֵךְ תְּמִימִים עֲנֵנוּ.	פּוֹרְכֵי עֲמֻדָּה אֲשֶׁר לִבַּל שׁוּחִחִים,
	עֲנֵנוּ אֶ-לֵהֵי אֲבוֹתֵינוּ עֲנֵנוּ.	צָפָר וְעָרַב לָמָּה מִצְּלִיחִים,
	עֲנֵנוּ אֶ-לֵהֵי אֲבָרָהָם עֲנֵנוּ.	קָמִים לְמוֹלָךְ נֶאֱצוֹת שׁוּחִחִים,
	עֲנֵנוּ פְּחָד יִצְחָק עֲנֵנוּ.	רְצוּצִים, בְּמָה אֲתֵם בּוֹטְחִים.
	עֲנֵנוּ אֲבִיר יַעֲקֹב עֲנֵנוּ.	שׁוֹכֵן עַד וְקְדוֹשׁ,
	עֲנֵנוּ עֲזַרְתַּ הַשְּׁבָטִים עֲנֵנוּ.	צָפָה בְּעֶלְבוֹן אֲנוּחִים,
	עֲנֵנוּ מִשְׁגֵּב אִמָּהוֹת עֲנֵנוּ.	תְּמוֹכִים עֲלִידָה וּבִדָּה מִתְאַחִים,
	עֲנֵנוּ קִשָּׁה לְכַעֲוֹס עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ רָךְ	בְּנוֹרָאוֹת יְמִינְךָ נוֹשֵׁעַ לְנִצְחִים,
	לְרָצוֹת עֲנֵנוּ.	כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אָנוּ
	עֲנֵנוּ עוֹנֶה בְּעַת רָצוֹן עֲנֵנוּ.	בְּטוֹחִים.
	עֲנֵנוּ אָבִי יְתוּמִים עֲנֵנוּ.	
	עֲנֵנוּ דִין אֱלֹמְנוֹת עֲנֵנוּ.	